

EVLAT

EVLAT

FUAT SEVİMAY

Bu öykü Engelliler.Gen.Tr Sitesi tarafından düzenlenen, "Birinci Engelliler Konulu Öykü Yarışmasında" İkincilik Ödülü almıştır.

Doğduğu vakit, babasının, çöküp kaldığı yerde başını iki elinin arasına aldığını görmüş, ne edeceğim ben bununla, dediğini duymuştunuz. Yüzü kararmış, gözünün akı solmuştu. İki üç gün ortadan kaybolduysa da, nereye gittiğini bile bilmediydiniz. Sonra çıkageldiydi. Beden aynı beden, yüz yabancı.

Oysa şimdi bakın, koskoca doktor beylere, hanımlara yardımcı oluyormuş kızı. Vazifelimiş. Babası görseydi de, gurur duysaydı keşke. Göğsü kabarsaydı. Kızıma bakın, benim kızım o, deseydi.

Hani böyle, eli kolu, ağzı yüzü, eğri büğrü doğduysa da, aman evlerden irak diye fısıldaştırdınız. Hatırlar mısınız, ilk gördüğünde babası, ömrünce bir daha bakmadığı kadar bakmıştı yüzüne. Gözleri kilit. Çokça bakarsa, çenesinden aşağı doğru gerilmiş yay gibi duran ağzı düzelir diye umduysa zağar. Belki de hiçbir şey düşünmeden, düşünmeden, düşünecek gücü kendisinde bulamadan bakmıştır, boş boş. Siz düşünmüş müydünüz? Sonra da, karısının, çocuğun anasının cenazesini bile ortada bırakıp, çekip gitmişti işte. Üç gün üç gece ortadan kaybolduysa da ne çok ayıplamıştınız.

Eve dönünce, selam sabah vermeden, vurmuş yatmış dediydiler. Sonra sonra, bahçede görür olmuşsunuz da bahçenin otlarını yolma adeti çıkardıydı adamcağız. Aman gelse de, bizim bahçeyi de temizlese, diye şakalaştırdınız. Ardından, çokça çağız, bir o kadar vah vah deyip yüreğinizi serinletmişsiniz.

Yabani otlar da bitince ne yapacağını bilemediydi. Şaşkın ördek misali. Şaşkın dediğime bakmayın, nazarınızda onu da zora sokmak istemediğim için böyle söylüyorum. İşin aslı, o doktor senin, bu hastane benim diye dolaşırken, zıvanadan çıktıydı. Orospunun dölü ocağımı kuruttu diye, geberse de kurtulsam diye, inletirdi ortalığı da kulağınızı tıkardınız. Birkaçınız, sus günahdır, Kadir gecesi doğdu, bereketlidir, diye yatıştırmaya çalıştırdınız ama nafile. Üstüne duyduğunuz küfür, yanınıza kar. Elinde avucunda da yoktu ki, ne yapsın. Atsa atılmaz, satsa satılmaz.

Mahalleye ilk taşındıkları vakti gözünüzün önüne getirin. O zamanlar, efendi bir adama benziyor demiştiniz. Tabii çocuk yok o zaman daha ortada, emminin kızı hanımı da sağ. Hanımlarınıza kötü gözle bakmazdı da işkillenmezsiniz. Beylerinizin falan hatırını sorardı da hoşunuza giderdi. Sakin, uysal bir adam. Hal böyleyken, sonradan bunca dellennesine akıl sır erdiremediydiniz. Kızın evden kaçtığı o güne kadar, çocuğa hiç, nasılsın dememiş olmasını, kafalarınız almamıştı. Cevap veremez diye mi, sormazdı halini. Çocuğunuzun yüzünü okşayıp, bağrınıza basarken, nasılsın demeseydi de, şöyle yüzüne baksaydı bir, demiştiniz. İki göz evinin, el kadar bahçesinde sigarasını telleyip, dumanıyla tütme yerine, o dumanın içinde eriyip yitme yerine, gözünü gözüne değdirseydi. Çünkü gözlerini görebildiğini görebiliyordunuz. Ona baktığını biliyordu kızı. Gözleriyle de sormadı halini babası. Gözlerinizle de sormadınız.

Gözlerinin içine bakıyormuş doktor hanım şimdi. Üstü başı tertemiz. Bembeyaz. Bolca koku sürünmüş. Ne güzel. Gözünün içinde bir şey arıyor belli ki. Gülümsemeye çalışıyor, olmuyormuş. Hani size de gülerdi bazen. Doktor hanımın, aradığını bulabilmesini umuyorsunuz.

Adamcağız, sövmekten saymaktan yorulunca, bahçeye sinerdi hep. Hayal meyal gözünüzde canlanıyor. Yıkık duvarlarında, kanının izi. Ya göğsünü yumruklayacak, ya duvarı. Ya da gidip birisini vuracak. Aman bize bulaşmasın diye dua ederdiniz. Bulaşmazdı. O, elini kanatana kadar, duvarı yumruklardı.

Elini eline alsaydı, kanı kaynar mıydı. Başını sevseydi, yüreği kabarmaz mıydı. Bak, doktor hanım elini tutmuş da, nasıl hoşuna gidiyor. Sizin de hoşunuza gitmez mi sevmek. Nasıl da ürkek ve narin davranmış doktor hanım, sağ olsun. Doktor hanım kızımızla gurur duyduz.

En başında, babası yemek yediğinde yemek yedi. Bayramlarda bir tas çorba gönderirdiniz. Ne kadar da iyi niyetliydimiz. Güldüğünde gülerdi. Sustuğunda susardı kızcağız. Sussun isterdiniz en çok. Sustuğunda, sorun yok derdiniz. Somurttuğunda somurtmaya çalışırdı. Babası, onun gibi olduğunu düşünsün diye. Sizin, onun gibi olduğunuzu düşünün diye. Beceremezdi galiba. Babası vurduğunda, vuramazdı çünkü. Altına kaçırduğunda bağırırdı da, o kız bağıramazdı.

Yaşıtı çocuklarınız, önlük kuşanıp, ilkokula başladığı gün çok ağlamıştı da, içinizden en iyiniz, saplı şeker almıştı. İlk kez. Sonra, içinizden bir başka iyi yürekli çıkmış, pirinç ayıklarken, dizinin dibine oturtmuştu. Hiç bitmeyecek gibi şekerini yalarken, sakat eliyle tutmasını becerebilirse, ayıklanmış taşları, tekrar pirincin içine atıyordu. Kızmadınız, üstelik salyasını sildiniz.

Oyun oynardı çocuklarınız. Şen kahkahalarla. Öyle ya çocuk dediğin oyun oynar, ip atlar, bebeklerinin saçını örer. Babası da oynamıştı kızıyla bir kez biliyor muydunuz? Nefes almaca oyunu. Yüzüne yastığı bastırırdı da, kurtulmuş, nefes almıştı derin derin. Oyunu kazandığında – yoksa sevin sin diye, babası bilerek mi kaybetmişti - gülmüştü. Babası ise yere kapaklanarak ağlamıştı. Kızı anlamamıştı neden ağladığını. Gözyaşı, oyunun bir parçasıydı herhalde. Anlamamıştınız, babasının gözlerinin, günlerce neden yere gömüldüğünü.

Bakin, doktorların en yaşlısı, ayağını gösteriyor. Genç olanlar, ayağına bakıyor dikkatle. Birinizin aklından, gıdıklamak geçiyor. Çok eğlencelisiniz. Evet, bu ayaklarla kaçmıştı evden. Görmüştünüz Kaçtığına da farkında değildi ya. Sizin ayaklarınız gibi taraklı mı ne ayakları. Yok canım, sizinkiler biraz daha ince ve narin.

Bir yaz günü, oyun oynamak için evden çıkmıştı. Saymasını bilenler, saklambaç oynar. O, saymasını bilmezdi ama saklambaç oynamaya heves etti, evden çıktığı o gün. O kızla yaşıt, eli kolu tutan, sağ salim oğlunuzun dörde gitmesinden, dokuz, on yaşında olduğunu biliyordu. Ebe oldu, bir iki dedi içinden, dört dedi, dokuz dedi, on dedi, oğlunuz saklandı. Aradı, bulamadı. Aradı, bulamadı. Kuşlar geçiyordu göğünüzden. Kuşlara baktı. Neye bakıyor bu kız, diye merak ettiniz. Kuşlara baktınız. Kuşlar uçtu gitti, o gitti. Neye bakıyorsa zağar dediniz. Gece aradı, gündüz aradı, bulamadı.

Dışarıda üşüdü, uyudu, güldü, korktu. Annesini özledi. Aradı, bulamadı. Kendisi gibilerin peşine takıldı. Sizin gibilere el açtı. Babası gibi. Yüzüne baktığınızda, onunla ilgileniyorsunuz sandı. Sevindi. Sonra gözlerinizi kaçırdığınızda, havada kaldı bakışları. Gözlerinizi aradı, bulamadı.

Masanıza yaklaştı. Saçları keçe gibiydi, pisti. Biraz da kokuyordu. İğrendiniz. Sevgilinizi ve sevginizi korumaya alıp, garsona el ettiniz. El birliğiyle başınızdan def ettiniz. Tebrik ederim. İğrençtiniz.

Evdeyken, babası elini kaldırdığında, elini kaldıramazdı. Şimdi de öyle, görüyor musunuz. Elini, kolunu kaldırıp doktor hanıma yardımcı olmak istiyor. Zorluyor kendini ama beceremiyor. Siz de yardımcı olmak istiyorsunuz. Elini tuttuğunuzda mideniz kalkıyor. Kusuyorsunuz.

Uzadı, büyüdü. Göğüsleri çıktı. Gözünüzü diktiniz. Kutusu kanadı. Kadın oldu. Yalnızdı. Hissetmediniz. Kimi zaman, babası gibi sövdü saydı. Ondan korkun diye. Bacağını ellediğinizde bağırdı, anlamadınız dediklerini, kaçtı. Saklandı. Güldüğünüzde o da güldü. Çıplakken ağladı, utandı. Oysa şimdi, böyle çırılçıplak ortada işte. Artık utanamıyor bile. Ya siz?

Doktor hanım, Kadiriye diyemiyor da kadavra, diyor. Olsun, bir şey diyor ya. Babası, onu da demezdi. Sadece birkaç kez, odanın kapısını aralayıp, gülmekle ağlamak arası bir yüzle, gizliden gizliye yanına gidip, ağzını aralamıştı. Hatırladınız mı o yüz ifadesini? Elini de uzatmış, sonra dokunmadan, bir söz diyemeden çekip gitmişti. Doktor hanım da dokunmakta tereddüt ediyor bazen.

Bedeni, doktor hanımın vücuduna değdirdiği bıçak kadar soğuk. Hayat gibi. Ama artık üşümüyor. Göğsünün altından ince bir çizik. Koyu kıvamlı kanı akıyor, doktorların beyaz önlüğüne bulaşıyor. İrkiliyorlar. Sonra doktor hanım, cesaretle, yeniden yaklaşıp kalbine ulaşıyor. Kız, yanağında doktorun nefesini hissediyor. Doktor hanım, kalbindeki kesiklerle karşılaştığında şaşırıyor. Yaşlı doktora seslenip, kalbi gösteriyor. Hep birlikte bakıyorsunuz. Dilik dilik. İlk kez kalbine bakıyor birileri. Kesiklerinizle, yara bere içinde.

Yaşlı Doktor, "Gencecikmiş. Kimlerin evladıydı acaba," diyor. Birbirinize bakıyorsunuz. Kimse cevabı bilmiyor. Sınıfta kaldınız.

15/5/2012

FUAT SEVİMAY

8 Mart 1972 tarihinde, Zonguldak'ta doğdum. 1982 yılında Erenköy Zihnipaşa İlkokulu'ndan, 1989 yılında Kadıköy Anadolu Lisesi'nden mezun oldum. Kadıköy Anadolu Lisesi'nde dostluğu, arkadaşlığı, okuldan kaçmayı ve hayatta da bazen kaçmanın iyi olacağını öğrendim. Marmara Üniversitesi İngilizce İşletme Bölümü'nü 1993 yılında bitirdim. Ne okurken, ne de sonrasında, işletmenin, paranın, pulun neye yaradığını anlamadım. Belki de anlamak istemedim.

Evli, iki çocuk babasıyım ve hayatta üstlendiğim sorumluluklar arasında en sevdiğim görev, babalık. Eşim Ayşegül Sevimay, Biyoloji Öğretmenidir ve kendisi çok iyi bir amatör ressamdır. İyi derecede İngilizce orta seviyede İtalyanca biliyorum.

Edebiyatla, okumaya yazmaya başladığımdan beri ilgiliyim. Her genç Türk evladı gibi, lise yıllarında şiir denemelerim oldu ancak, çokça okuyup, önemli Türk ve Yabancı yazarları özümsemeden, ciddi anlamda yazma aşamasına geçemedim. Kemal Tahir, Latife Tekin, Cemil Kavukçu, İhsan Oktay Anar, Ernest Hemingway, Edgar Allen Poe beğendiğim yazarlar arasındadır. İki yıldır yazmaktayım ve kendi çevremden almış olduğum çok olumlu eleştiriler, yazdıklarımı yarışma ve yayınevlerine göndermek konusunda beni cesaretlendirdi. En çok da yazmaya başladığımda, içimde birikmiş kelimelerin bir çırpıda dökülüyor olması, hayata dair hikayeler anlatmak konusunda becerim olduğu inancını veriyor bana.

Mimarlar Odası'nın düzenlediği "2.Mimarlık Öyküleri" yarışmasında, "Aras ile Meriç" isimli öyküm, Maden Mühendisleri Odası'nın düzenlediği "2. Madenci Edebiyatı" yarışmasında, "Torakçı" adındaki öyküm, 2012 yılında Ümit Kaftancıoğlu adına düzenlenen yarışmada, "Vapurdaki Okur ..." adındaki öyküm, Galapera tarafından düzenlenen yarışmada, "Deli Babam Ölmüş" adındaki öyküm ödüllendirildi. Başka birçok öyküm de edebiyat dergilerinde, seçkilerde yer aldı. Ayrıca "Aynalı" adında, Ocak 2011'de Kavim Yayınları tarafından basılan bir romanım ve henüz yayınlanmamış "Hayal Kurmak Bedava" adında bir çocuk romanım ve "İstanbul'un Kalbi" adında bir romanım daha var.

Edebiyatla birlikte, seyahat, spor ve tarihle ilgilenmekteyim. Amatör boyutta yağlı boya resim yapıyorum.

Özgeçmişimi ve öykülerimi değerlendirmenize sunarım.

Saygılarımla,

Fuat SEVİMAY

Bu öykünün tüm hakları eser sahibi ve <http://engelliler.gen.tr> sitesine aittir. İzinsiz ve kaynak göstermeden öyküyü yayınlar hakkında yasal işlem yapılacaktır.